

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Director: C. G. DISSESCU

Prim-Redactor: SILIU RĂDULESCU

Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

G. M. Dumitrescu. — *Codul de Procedură Penală, adnotat.* (Recenzie).

Tr. R. Scriban. *Acțiunea în Grănăjire.*

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție, s. I.* — Arvună. — Neexecutarea convenției. — Arendare. — Inchiriere.

(Alice Leonardescu cu Hana Abramovici).

Idem s. II. — Urmărire silită. — Vânzare. — Supralicitare.

(Soc. „Moara Victoria” cu Malvina Goldman).

Idem s. III. — Ordonanță președintială în referé. — Cazuri când pot fi date.

(N. Docan cu I. Constantinescu).

Curtea de Apel București, s. III. — Delapidare de bani publici. — Lipsă de elemente. — Schimbarea calificării. — Amnestie.

(George Brună cu Archiepiscopia Bucureștilor și Minist. Public).

Trib. Ialomița s. I. — Circumstanțe atenuante. — Aplicare în materie de contravențiuni.

(Ion D. Suțu cu Minist. Domeniilor).

Jurisprudența Străină. — Responsabilitate civilă. — Cale ferată. — Bagaje: — Perdere.

CODUL DE PROCEDURA PENALA

(ART. 1—246)

Adnotat de *Const. G. Rătescu*, președintele Inaltei Curți de Casație, secția II-a și *N. Pavelescu*, magistrat asistent.

Literatura noastră juridică s'a îmbogățit cu o nouă lucrare practică, de un merit necontestat. Președintele secțiunii penale a Inaltei Curți de Casație, cu colaborarea magistratului asistent al acestei secțiuni, a dat la lumină un *Cod de procedură penală*, adnotat cu întreaga jurisprudență română până la zi.

Utilitatea acestui cod este evidentă, pentru că răspunde unei necesități de mult simțită.

În adevăr, actualele coduri adnotate nu mai erau consultate de nimeni.

Ne mai fiind refăcute și ținute la curent, vechile coduri adnotate erau considerate de mult ca perimate. De altfel, chiar dela alcătuirea lor, ele s'au resimțit de o oarecare lipsă de metodă.

Ceeace interesează în deosebi pe jurisconșulții și pe practicianii de astăzi, este un expozeu cât mai complet al jurisprudenței Inaltei noastre Curți.

Soluțiunile adoptate de Curtea Supremă, când sunt bine fixate, se impun tuturor, cu putere de

necesitate. De sigur, magistrații dela instanțele de fond nu sunt ținuti să judece după jurisprudență, ci după lege; dar, ei trebuie să respecte jurisprudența Curții de Casație ori de câte ori interpretarea dată legii indică din partea Inaltei Curți o voință fermă de a persevera într'o anumită doctrină.

A te îndepărta cu ușurință de această jurisprudență, este nu numai a nesocoti legea instituțiunei Curții de Casație, care este tocmai de a asigura unitatea de interpretare, dar însemnează a merge chiar în contra intereselor împričinaților și societății însăși.

De aceia, și judecătorii și avocații ar trebui să urmeze sfatul lui Ernest Faye: „să sacrifice opiniile lor personale și să se conformeze interpretării dată legii prin deciziile Inaltei Curți”.

Din acest punct de vedere, Codul de procedură penală adnotat de d-nii Const. G. Rătescu și N. Pavelescu constituie, fără exagerare, un adevărat monument de jurisprudență.

Pentru această lucrare, autorii au cercetat un număr de 114.000 deciziuni pronunțate de Inalta Curte, Secția II-a, dela 1866 și până la aparițiunea lucrării, ceea ce este enorm!

Multe, foarte multe din aceste deciziuni nu s'au publicat până acum în nici o revistă de drept, ba chiar nici în Buletinul Inaltei Curți.

Metoda întrebuintată și care va asigura succesul cărții, este cea clasică: sub fiecare articol al legii este așezat un indice alfabetic, pentru înlesnirea căutării chestiunei, după care urmează soluțiunile adoptate de jurisprudență.

Nu lipsesc trimiteri nici la hotărâri de ale instanțelor de fond, deși utilitatea acestor hotărâri este mai redusă. Cel mult ele s'ar putea justifica ca simple elemente informative.

În schimb, trimiterile la doctrina română și străină, precum și trimiterile la jurisprudența franceză, care abundă, sunt de un real folos.

Lucrarea este precedată de o bibliografie care arată autorii consultați în materie și se termină cu o tablă alfabetică alcătuită cu grije, care în-

lesnește foarte mult căutarea chestiunilor ce interesează pe magistrați și avocați.

În general, Codul de procedură adnotat al d-lor Rătescu și Pavelescu constituie o lucrare eminentă practică și utilă.

Sub acest raport, noul cod adnotat înlocuiește cu succes vechile noastre coduri, atât ca plan și metodă, cât și ca bogăție de jurisprudență.

El corespunde în totul nevoilor actuale.

Astăzi, ceea ce se caută într-o publicație juridică, este soluțiunea precisă.

Desvoltările teoretice, discuțiunile savante interesează mai puțin.

De altfel, să nu se creadă că aceste lucrări practice necesită o muncă mai ușoară decât tratatele de doctrină; așa putea spune chiar dimpotrivă.

În adevăr, este nevoie de o mare pregătire tehnică și de calități deosebite pentru a aduna și selecționa un material jurisprudențial atât de vast, într'un ansamblu metodic.

Acest lucru cere o muncă migăloasă și o atenție încordată, pe lângă o putere de sinteză și un spirit de metodă desăvârșit.

Privit sub acest aspect, noul Cod de procedură al d-lor Rătescu și Pavelescu constituie o lucrare cu atât mai meritorie, cu cât asemenea calități de muncă și de metodă au devenit din ce în ce mai rare în zilele noastre.

G. M. Dumitrescu

Avocat pe lângă Curtea de Casație

ACȚIUNEA DE GRĂNIȚUIRE

Art. 32 din legea judecătorilor de ocol în al. I, dă în competența judecătorului de ocol judecarea acțiunilor pentru strămutare de hotar. E o acțiune cu urmări grave, interesând proprietatea, de aceea judecata lor, oricât de mică ar fi valoarea, are loc în primă instanță.

Litigiul presupune existența unui hotar, oricum ar fi el, șanț, gard (zaplaz, uluce) zid, movili, etc..., vizibile, căci dacă linia de demarcație este inexistentă, nu mai poate fi vorba de strămutarea hotarului.

În acest caz, nu există decât o acțiune în grănițuire care excede competența judecătorului de ocol (*D. Alexandresco*, III, p. 674). Nu trebuie de făcut confuzie între *strămutare de hotar, cu regulare de hotar*, care e o acțiune reală de hotărnicie, *finium regundarum* (*Matei Cantacuzino*, p. 154, No. 267) având, ca și acțiunea în împărțală, caracterul unui *judicium duplex*, fiecare fiind și reclamant și pârât, atribuindu-le o situație egală cu privire la sarcina dovezii.

Regulamentul hotărnicilor dispune că, chiar dacă procedura regulării hotarului are loc prin justiție, hotărârea prezintă caracter posesoriu, iar într-o eventuală acțiune în revendicare, hotărnicia

neconstituind autoritate de lucru judecat, se pot face toate probele permise în atari acțiuni, ori pe cale de contestație la hotărnicie, sau pe cale principală.

Există instanțe care, imediat ce sunt în fața unei acțiuni pentru strămutarea hotarului, recurg la expertiză și măsurători, după acte, ceea ce e o greșală, căci strămutarea implică un fapt material al omului care poate fi stabilit prin proba testimonială, în cercetarea căruia trebuind o mare precauție, fiind vorba de proprietate.

Actele unui vecin nu constituie o dovadă a strămutării hotarului ori încălcării. Dacă planurile sau actul indică spre exemplu 100 m. p. teren, iar la măsurătoare ese numai 90, asta nu e o probă că minusul e la vecin. Pentru atari fapte, codul civil a creat acțiuni în contra vânzătorului prin art. 1334 c. civ., prescriptibile printr'un an.

Deci, măsurătoarea ori expertiza n'au ce căuta în specie.

Am găsit în *Pandectele Române*, caet p. p., o admirabilă sentință semnată de cunoscutul magistrat d. *George Docan*, fost preș. trib. Buzău, azi consilier la Curtea de apel din București, relativă la o speță aplicabilă și cazului din al. I art. 32 l. j. oc., motivarea ei constituind o admirabilă pagină de drept.

După *Planiol et Ripert*, vol. I, p. 771, No. 2370, delimitarea (le bornage) este o operație care constă în a fixa linia care separă două terenuri *fară zidiri*, indicând hotarul prin semne materiale.

Acțiunea e contradictorie și presupune concursul proprietarilor a două terenuri vecine, foarte simplă, dar care se complică, câte odată, cu o chestiune de proprietate, un proprietar cerând o porțiune de teren pe care celalt o contestă, caz în care acțiunea ia un caracter grav, căci în fond conține o adevărată revendicare imobiliară, interesând capacitatea și competența.

Codul civil, în materie, nu conține decât un singur text, insuficient, zicând că poți constrânge pe vecinul tău la grănițuire care se face cu cheltuială comună.

Dreptul de a cere delimitarea este o pură facultate, imprescriptibilă. Acțiunea aparține proprietarului și uzufructuarului, nu și locatarului. Dar dacă acest drept e o simplă facultate pentru proprietățile rurale, pentru cele urbane ea devine o datorie, la orașe existând obligația unei grănițuiri forțate.

Planiol zice că existența unui gard, șanț, zid, nu împiedică intentarea unei acțiuni în grănițuire, dacă despărțitura nu e fixată în contradictor și în baza unei vechi hotărâri de demarcația terenurilor.

Dacă două terenuri sunt separate prin gard, de demult, nu mai are nici un rost cercetarea titlurilor, măsura și expertiza, pentru că trebuie să se aibă în vedere posesia terenului, fiind necesar

numai a se dovedi încălcarea care e un fapt material. Dacă actul indică o întindere, nu e o probă că lipsa este la vecin, nici măcar o prezumție. În realitate, este posibil să fie ori o falsă indicație a vânzătorului, sau chiar o intenție voită de a mări întinderea.

Presupunem că un vecin nu are acte, nici plan, nu e deci posibilă o confruntare, cum vom putea, prin urmare, atribui o porțiune din terenul acestuia, reclamantului în grănițuire, pe motiv că actele sale arată o întindere mai mare? E o imposibilitate, pentru că asta nu e o dovedă în contra pârâtului.

La câmp însă, existând moșii nehotărnicite, când terenurile nu sunt delimitate, se pot consulta titlurile, ori planurile, se pot admite măsurători și expertize când nu se poate face dovada până unde s'a întins posesiunea, la orașe însă, situația e extrem de dificilă, proprietățile având toate garduri între ele.

În aplicarea art. 32 l. jud. oc., deci, trebuie să se ție seamă de aceste indicațiuni, iar măsura care va desființa atari litigii între oameni este numai castrul.

Traian R. Scriban

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I-a

Audiența dela 15 Februarie 1929

Președenția D-lui Em. Miclescu, președinte.

Alice Leonardescu cu Hana Abramovici.

ARVUNĂ.—CONVENȚIE.—NEEXECUTARE.—DREPTUL PĂRȚII CARE NU ESTE ÎN CULPĂ DE A CERE EXECUTAREA CONVENȚIEI.—ART. 1297 ȘI 1298 C. CIVIL.

ARVUNĂ.—ARENDARE.—INCHIRIERE.—APLICAREA ACELORAȘI PRINCIPII CA ȘI ÎN MATERIE DE VÂNZARE.—ART. 1297 ȘI 1298 C. CIV.

1° Legiuitorul român prin art. 1297 și 1298 din codul civil a curmat controversa cu privire la chestiune de a se ști dacă arvuna are înțelesul unei facultăți de a se dezice de executarea convențiunii principale sau dacă din contra este o confirmare mai energică a acelei convențiunii în sensul că darea arvunei deși are înțelesul că fiecare din părțile contractante și-a rezervat facultatea de a renunța la contract, pierzând arvuna cel care a dat-o, sau înapoiind-o îndoit cel care a primit-o, atunci însă când părțile au convenit asupra obiectului și prețului, convențiunea este obligatorie și cel ce nu este în culpă poate constrânge pe cel vinovat la executarea convențiunii, fără ca cel dintâi să fie obligat a se mulțumi cu pierderea arvunei sau cu plata ei îndoită.

2° Cu toate că dispozițiunile art. 1297 și

1928 privitoare la arvună fac parte din codul civil la capitolul „vânzării“, ele se aplică totuși și la contractele de arendare, de închiriere sau orice altă convențiune însoțită de dare de arvună, de oarece dacă legiuitorul se ocupă de arvună la materia vânzării aceasta a făcut-o numai pentru că acolo se practică mai mult.

No. 390. Respins recursul făcut de Alice Leonardescu în contra sentinței cu No. 355/926 a Tribunalului Ilfov S. I în proces cu Hana Abramovici.

Curtea deliberând,

Având în vedere sentința atacată, din care rezultă că, d-na Alice Leonardescu a chemat în judecată înaintea judecătoriei ocolului III București, pe d-na Hana Abramovici, spre a fi obligată: a) să-i restituie 10.000 lei acout de chirie, pe care i-a dat după ce convenise cu dânsa să-i închirieze un apartament în imobilul din strada Virgiliu No. 20; și b) să-i plătească 30.000 lei daune, pentru că prin simpla ei voință a desființat acel contract de închiriere, care trebuia să intre în vigoare la 23 Aprilie 1926, pe un termen de trei ani, și cu o chirie de 130.000 lei anual;

Că, dar obiectul acțiunii este o cerere de daune pentru neexecutarea convențiunii de închiriere, și o cerere de restituire a acoutului de chirie, ca fiind deținut fără cauză;

Că, Tribunalul Ilfov Secția I-a judecând în apel, a respins acțiunea d-nei Leonardescu;

În ce privește al II-lea motiv în cuprinderea următoare: II. „Violarea art. 1020 cod. civil, omisiune esențială, denaturarea convenției dintre părți și greșita aplicare a art. 1298 cod. civ.“¹⁾

Având în vedere că, controversa asupra chestiunii de a se ști dacă convenția accesorie a arvunei are înțelesul unei facultăți de a se dezice de executarea convențiunii principale, cu simpla sancțiune a pierderii arvunei sau a plății îndoitei ei, pentru acel ce este în culpă de neexecutare, — sau dacă din contră ea este o confirmare energică a convențiunii principale, o constrângere pentru siguranța îndeplinirii angajamentului luat, — această controversă legiuitorul român a curmat-o prin art. 1297 și 1298 dela cap. „vânzării“, adică acolo unde se practică mai mult arvuna, statuând pe de o parte prin art. 1297 cazurile în care convențiunea de arvună nu și produce efectele, iar prin art. 1928, că, dacă vânzarea nu s'a efectuat din culpa uneia din părți, cel vinovat pierde arvuna dată, sau o întoarce îndoit dacă a primit-o, — afară dacă partea ce nu este în culpă nu va alege mai bine să ceară executarea vânzării; cu alte cuvinte, în sistemul legii române, darea de arvună are înțelesul că fiecare din părțile contractante și-a rezervat facultatea de

1) Motivul I de recurs fără interes jurisprudențial.

a renunța la contract, pierzând arvuna cel care a dat-o, sau înapoind îndoit cel care a primit-o. Că, din contră, din momentul ce părțile au convenit asupra obiectului și prețului, convențiunea este obligatorie, cel ce nu este în culpă putând constrânge pe cel vinovat la executarea convențiunii, fără ca cel dintâiu să fie obligat a se mulțumi cu pierderea arvunei sau plata ei îndoită;

Considerând că, aceste reguli se aplică la contractele de arendare, de închiriere sau la orice altă convențiune însoțită de o dare de arvună;

Considerând că, în speță, Tribunalul nu este în contradicție cu sine însuși, când constată pe de o parte că o închiriere s'a format verbal, fapt recunoscut de ambii împetricinați, — și că, această închiriere s'a făcut cu dare de arvună, iar pe de altă parte respinge cererea de restituire a acestei arvune, constatând că, culpa pentru neexecutarea închirierii este datorită de chiriașă, care n'a fost următoare cu plata primului semestru până la 20 Aprilie, și că, Hana Abramovici, care nu este în culpă, poate reține acea arvună, aplicând astfel regula din art. 1298, care permite celui ce nu este în culpă să aleagă între a cere executarea convenției principale sau păstrarea arvunei, adică executarea acestei convențiuni accesorie;

Considerând, în fine că, dacă este exact în drept (art. 1021 cod. civ.), că, la convențiunile fără clauza pactului comisoriu justiția trebuie să pronunțe desființarea contractului și că această desființare nu poate avea loc prin simpla voință a unei singure părți, — această regulă nu-și are aplicațiunea în speță, fiindcă reclamanta și pârâtul sunt de acord pentru a considera închirierea reziliată, singurul obiect al procesului fiind restituirea arvunei și daune, — așa că, cu drept cuvânt Tribunalul a neglijat acest mijloc de apărare care nu putea duce la nici o concluziune, și s'a ocupat numai de chestiunea culpei pentru neexecutare, de care în adevăr depinde soluțiunea procesului;

Considerând că, deasemenea nu există nici o denaturare a convențiunii, dar numai o apreciere suverană a faptelor din care instanța de fond a dedus culpa;

Că, dar, Tribunalul a făcut o justă aplicațiune a art. 1298 cod. civ., fără a viola vreuna din dispozițiunile art. 1020 și 1021 cod. civil, astfel că, motivele de casare fiind neîntemeiate, recursul urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, respinge.

A apărut: **Codul de procedură penală (art. 1—246)** adnotat cu întreaga jurisprudență română la zi, de **Const. G. Rătescu**, președintele Inaltei Curți de casație și justiție secțiunea II și **N. Pavelescu**, consilier de curte de apel, asistent al Curții de casație și justiție secțiunea II. — Preț 500 lei.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II-a

Audiența dela 15 Mai 1929

Președinția D-lui Const. G. Rătescu, președinte.

Societatea „Moara Victoria” cu Malvina Goldman.

URMĂRIRE SILITĂ. — VÂNZARE. — SUPRA-LICITARE. — TERMEN. — DACĂ POATE FI PRELUNGIT. — ART. 546 PR. CIVILĂ.

Cu toate că art. 546 pr. civilă, prevede că supralicitarea are a se ține în termen de 8 zile liber de la adjudecarea provizorie, totuși dacă această opozițiune nu poate avea loc, fie din cauză că Tribunalul nu poate ține ședință, fie din cauză că procedura nu este completă, fie din orice altă cauză ce nu poate fi suprimată, supralicitarea se poate valabil face și după acest termen.

No. 243. Respins recursul făcut de către Societatea Anonimă „Moara Victoria” în contra Ordonanței de Adjudicare cu No. 4579/928 a Tribunalului Constanța S. I în proces cu Malvina Goldman.

Curtea deliberând,

Văzând motivul III de casare:

„Exces de putere și violarea art. 546, 547, 548, 549, 550 și 732 proc. civilă”.¹⁾

Având în vedere că, într'adevăr, din cuprinsul ordonanței de adjudicare supus recursului se constată că recurenta întemeindu-se pe disp. art. 546 pr. civ. și învederând că termenul de supra-licitație fixat în ședința dela 26 Septembrie 1928, pentru ziua de 4 Octombrie 1928, este mai scurt de 8 zile libere, cum fusese sus menționatul text, a cerut tribunalului scoaterea vânzării de pe rol, rămânând creditoarei urmăritoare dreptul de a începe ulterior o nouă urmărire.

Că, însă, instanța de fond constatând pe de o parte că supralicitarea nu putea avea loc din cauza eroarei în fixarea unui termen mai scurt decât cel legal, iar pe de alta că, prelungirea termenului de supra-licitație este în favoarea debitoarei urmărită care prin aceasta a câștigat mai mult timp pentru a-și asigura o serioasă concurență, respinge cererea de a scoate vânzarea de pe rol, fixând termenul de supra-licitațiune la 13 Octombrie 1928.

Considerând că, dacă, într'adevăr, art. 546 pr. civ., prescrie că supralicitarea are a se ține în termen de 8 zile libere dela adjudecarea provizorie, nu este însă mai puțin adevărat că această dispozițiune fixează numai minimumul de timp necesar pentru efectuarea vânzării definitive, astfel că, dacă această operațiune nu poate avea loc, fie din cauză că Tribunalul nu poate ține ședință, fie din cauză că procedura nu este completă, fie din orice altă cauză ce nu poate fi suprimată, în toate aceste cazuri supralicitarea se poate valabil face și peste termenul prescris de susmenționatul text.

1). Motivele 1, 2 și 4 de casare fără interes jurisprudențial.

Că, de altfel această interpretare rezultă atât din faptul că debitorul n'are nici un interes să se opună la prelungirea termenului supra-licitațiunii, care îi asigură o concurență mai mare în folosul său exclusiv ca și din împrejurarea că, odată pronunțată adjudecarea provizorie, aceasta nu poate fi înlăturată în lipsa unui text expres de lege.

Că, dar, la termenul de 4 Octombrie 1928, Tribunalul Constanța găsindu-se în imposibilitate legală de a proceda la supralicitarea imobilului din litigiu, urmează că a fost autorizat să amâne această operațiune, fără ca prin aceasta să violeze vreun text de lege.

Că, în asemenea condițiuni și cum în drept este constant că concurenții nu trebuie citați la supra-licitare, iar pe de altă parte instanța constatând în fapt că, recurenta nu a încercat nici un prejudiciu prin prelungirea termenului de mai sus, urmează că și motivul III de casare este neîntemeiat și prin consecință se înlătură.

Pentru aceste motive, respinge.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III.

Audiența dela 9 Iulie 1929

Președinția D-lui V. Tătaru consilier.

N. Docan cu I. Constantinescu.

ORDONANȚE PREȘEDINȚIALE ÎN REFĂRĂ.—CAZURILE ÎN CARE POT FI DATE.—DACĂ PRIN ELE SE POATE STATUA ASUPRA UNEI CHEȘTIUNI DE PROPRIETATE.—ART 66, BIS PR. CIVILĂ

Când legiuitorul prin dispozițiunile art. 66 bis p. civilă a dispus că președintele Tribunalului poate în cazuri grabnice să ia o măsură provizorie pentru a înlătura piedicile ce s'ar ivi pentru păstrarea unui drept, care prin întârziere ar putea să fie vătămat, a înțeles numai ca pe această cale sumară să se ia măsuri pur conservatorii și cu caracter vremelnic fără ca prin ele să se prejudicieze fondul dreptului.

Prin urmare, președintele Tribunalului nu poate pe calea sumară a ordonanțelor în refără să admită cererea de revendicare a unor obiecte mobile, căci pentru aceasta trebuie să se statueze în prealabil asupra dreptului de proprietate spre a se vedea dacă obiectele aparțin celui ce le revendică sau deținătorului, ceace ese din sfera de aplicație a art. 66 bis proc. civilă.

No. 1064. — admis recursul făcut de către N. Docan în contra sentinței Trib. Tntova S. II cu No. 1|929, în procoscu I Constantinescu.

Curtea deliberând,

Asupra motivelor de recurs:

„Violarea art. 66 bis proc. civilă și 1909 c. civ. — Exces de putere“.

Având în vedere că, din sentința atacată cu

recurs, se constată că intimatul Constantinescu, revendicând în calitate de fost administrator al moșiei Tomești, aparținând recurentului N. Docan, o serie de obiecte, animale și păsări aflate pe această moșie, și cerând pe calea art. 66 bis pr. civ., ca numitul preproprietar să fie obligat a i le preda, atât președintele prin ordonanța sa prezidențială, cât și Tribunalul au admis cererea, pe motiv că din depozițiunile unor martori ascultați de șeful postului de jandarmi și depuse în copie la dosar, rezultă că proprietatea lucrurilor revendicate aparține intimatului, iar recurentul nu a propus nici o contra-dovadă, cu care să probeze că nu intimatul, ci el este proprietarul lucrurilor în litigiu;

Considerând că, art. 66 bis proc. civ., prevede că în cazuri grabnice, președintele Tribunalului poate să ia o măsură provizorie pentru a înlătura piedicile ce s'ar ivi pentru păstrarea unui drept, care prin întârziere ar putea să fie vătămat; că, însă pe această cale sumară și cu totul excepțională, legiuitorul nu a înțeles să se ia decât măsuri pur conservatorii și cu caracter vremelnic pentru a impune păstrarea unui drept necontestat, fără însă ca prin aceste dispozițiuni să se prejudicieze însăș fondul dreptului protejat;

Considerând că, Tribunalul, tranșând chestiunea cui aparțin lucrurile revendicate, și hotărând pe baza unor depozițiuni de martori, cari nici măcar nu fuseseră audiați înaintea sa sub jurământ, că, acele lucruri sunt proprietatea intimatului, a depășit sfera de aplicație a dispozițiunilor art. 66 bis proc. civilă, întrucât departe de a se fi luat o măsură provizorie cu caracter pur conservator, el s'a pronunțat asupra însăși proprietății lucrurilor, litigiu asupra căruia însă nu putea să se pronunțe pe calea sumară prevăzută de citatul text;

Că, în asemenea condițiuni, Tribunalul pronunțându-se fără competență în litigiul dedus în judecata sa, a comis un exces de putere și o violare a art. 66 bis, și deci motivele de casare fiind întemeiate, recursul urmează a fi admis, casându-se fără trimitere sentința atacată.

Pentru aceste motive, casează fără trimitere.

CURTEA DE APEL DIN BUCURFȘTI S. III-a

Audiența de la 5 Februarie 1930

Președinția d-lui N. Racoviceanu, consilier

George Brună cu Archiepiscopia Bucureștilor și Minist. Public

DELAPIDARE DE BANI PUBLICI. — GESTIONAR DE FAPT. — ABUZ DE ÎNCREDERE. — ART. 23 DIN LEGEA COMPTABILITĂȚII PUBLICE

Cu toate că potrivit art. 23 din legea comptabilității publice, este considerat comptabil și ori-ce persoană, alta de cât comptabilul, care cu sau fără autorizație se va fi amestecat în mânăuirea banului public, astfel că și această simplă gestiune de fapt este supusă

aceleiași jurisdicțiuni și atrage aceiași răspundere ca și gestiunile legale, încă un inculpat nu poate fi considerat nici ca gestionar de fapt în temeiul textului de mai sus, pentru a putea cădea sub prevederile art. 140. c. penal, dacă fapta sa astfel cum a fost săvârșită nu constituie un amestec în mânăuirea banului public — cu care prilej să fi deturnat sumele cari i-au parvenit, — ci numai o însușire a unei sume de bani pe care ar fi încasat-o, pentru instituția de care depinde, pe baza unui mandat ce i s'ar fi dat întâmplător pe simplă încredere, iar nu în virtutea calității pe care o avea la acea instituțiune sau amestecându-se în gestiunea ei.

No. 94. Admis în parte apelul făcut de George Brună în contra sentinței penale cu No. 658/929 a Tribunalului Ilfov Sl. civ. cor. în proces cu Arhiepiscopia Bucureștilor și Ministerul Public.

Curtea,

Asupra apelului făcut de inculpatul. Gheorghe Brună, în contra sentinței corecționale cu No. 658 din 1929 a Trib. Ilfov secția I civ. c., prin care este condamnat la un an închisoare corecțională și să plătească suma de lei 64.570 despăgubiri civile Arhiepiscopiei Bucureștilor pentru delictul de delapidare de bani publici.

Având în vedere susținerile orale și scrise ale părților, concluziunile d-lui reprezentant al Ministerului public, precum și actele dela dosar din care se constată în fapt următoarele:

În ziua de 21 Decembrie 1927, Gheorghe Brună, arhivar la Arhiepiscopia Bucureștilor, a primit dela șeful serviciului ordonanțării Arhiepiscopiei, ordinul de plată No. 3025 din 1927, în valoare de lei 64.570, cu însărcinarea de a o încasa dela Casieria Centrală a tezaurului public din fondul misionar și cultural al Arhiepiscopiei, pe care apoi să o verse la casieria Arhiepiscopiei; sumă care în ziua de 23 Decembrie 1927 a și fost încasată de numitul, fără însă a o vărsa casieriei sau vreunui alt membru autorizat, ci însușindu-și-o în folosul său.

Având în vedere că, din faptele astfel expuse rezultă că, în speță, inculpatul s'a făcut culpabil de săvârșirea unui abuz de încredere iar nu de delictul prevăzut și pedepsit de art. 140 c. p.

Considerând că, într'adevăr, potrivit art. 140 c. p., pentru ca să existe delictul prevăzut de acest text, trebuie între altele ca agentul delapidator să fie depozitar sau comptabil public, iar sumele sau obiectele deturnate să se fi aflat în mâinile sale în virtutea funcțiunei pe care o avea.

Având în vedere că, în speță, după cum s'a arătat mai sus, inculpatul avea funcțiunea de șef de biuro la Arhiepiscopia Bucureștilor, cu delegația de arhivar, iar suma ce se impută că a delapidat-o nu s'a găsit în mâinile sale în virtutea funcțiunei pe care o avea, ci în urma unei însărcinări personale

pe care preotul C. Moldoveanu, consilier referent la Mitropolie, i-a dat-o ca să încaseze dela ministerul cultelor, ordonanța de 64.570 lei din fondul cultural și misionar de 100.000 lei prevăzut în bugetul Sfintei Mitropolii, astfel că nu poate fi privit ca depozitar sau comptabil public în sensul art. 140 c. p.

Considerând că, chiar dacă, potrivit art. 23 din legea comptabilităței publice este considerat comptabil și orice persoană, alta decât comptabilul, care cu sau fără autorizație se va fi amestecat în mânăuirea banului public, astfel că și această simplă gestiune de fapt este supusă aceleiași jurisdicții și atrage aceiași răspundere ca și gestiunile legale, încă inculpatul nu poate fi considerat nici ca gestionar de fapt în temeiul textului de mai sus, pentru a putea cădea sub prevederile art. 140 cod penal, de oarece fapta sa astfel cum a fost săvârșită nu constituie un amestec în mânăuirea banului public, ci o însușire în folosul său a unei sume de bani ce i-a fost încredințată, fapt care este prevăzut și pedepsit de art. 322, 323 c. penal.

Având în vedere că, numai atunci față de dispozițiunile art. 23 din legea comptabilităței publice, inculpatul s'ar fi făcut culpabil de delictul de delapidare de bani publici când s'ar fi constatat că dânsul deși nu avea calitatea de depozitar sau comptabil public, ci era simplu arhivar la Arhiepiscopia Bucureștilor, și-ar fi luat totuși calitatea de gestionar de fapt și ar fi încasat sumele de bani cuvenite Sfintei Mitropolii dela ministerul cultelor, pe cari mânuindu-le, în loc să le întrebuițeze la destinația lor, le-a însușit în folosul său, ceea ce nu s'a petrecut în speță, întrucât din actele dela dosar rezultă numai că inculpatul și-a însușit o sumă de bani dintr'o ordonanță de plată, pe care a încasat-o în urma unui mandat dat de preotul C. Moldoveanu, pe baza încrederei personale pe care o avea în persoana inculpatului, fapt care constituie delictul de abuz de încredere.

Că, deci, Curtea constatând că, faptul pus în sarcina inculpatului nu întrunește elementele delictului prevăzut și pedepsit de art. 140 cod. penal, ci intră în prevederile art. 322 și 323 cod. pen., urmează să schimbe calificarea dată faptului de prima instanță.

Având în vedere că, potrivit art. 1 și 2 din legea dela 6 Iunie 1929, faptul de abuz de încredere prevăzut și pedepsit de art. 322 și 323 cod. penal, beneficiind de amnistie, Curtea urmează să declare stinsă prin amnistie acțiunea publică deschisă în contra inculpatului Gheorghe Brună.

În ce privește despăgubirile civile.

Având în vedere că, însăși partea civilă Arhiepiscopia Bucureștilor prin reprezentanții săi atât în concluziunile scrise dela dosar cât și în instanță a declarat că, din suma de 64.570, i s'a restituit suma de lei 21.500 rămânând deci ca inculpatul să fie obligat a plăti restul de lei 43.070.

Că, așa fiind, apelul este în parte fondat și cată a fi admis ca atare.

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier S. Rădulescu, admite.

Semnați: N. Racoviceanu, Ch. Alimăneșteanu, S. Rădulescu.

TRIBUNALUL IALOMIȚA S. I-a

Audiența de la 2 Decembrie 1929

Președinția d-lui Th. Copoiu, Prim-Președinte,

Ioan D. Șuțu cu Ministerul de Domenii

CIRCUMSTANȚE ATENUANTE. — APLICAREA LOR ȘI ÎN MATERIE DE DELICTE CONTRAVENȚIONALE. — ART. 60 C. PENAL

Dispozițiunile art. 60 cod. penal având un caracter general, urmează că circumstanțele atenuante pot fi acordate și la delictele contravenționale, prevăzute de legile speciale, afară numai dacă printr'un text precis din legea specială se interzice judecătorilor aplicarea lor.

No. 1793. Admis în parte apelul făcut de către Ion D. Șuțu în contra deciziei cu No. 9224/929 a Ministerului Agriculturii și Domeniilor, Direcțiunea Viticulturii.

Tribunalul,

În majoritate, a pronunțat următoarea sentință, redactată de d-l Const. Ș. Burada, judecător de ședință, d-l prim-președinte, Th. Copoiu, rămânând în minoritate și făcându-și opinia separată, aflată la dosar.

Asupra apelului de față, prin care, contravenientul Ioan D. Șuțu, din comuna Poiana, județul Ialomița, este condamnat, prin deciziunea No. 9224 din 1929, a ministerului agriculturii și domeniilor, dir. viticulturii, la 25.000 lei amendă, pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 6 din „legea pentru repres. fraud. în prepararea și comerțul băut. alcoolice“, art. 19 din „instrucțiunile de aplicarea legii“ și „art. 73 al. D. din aceeași lege.

Având în vedere că, din lucrările dosarului, instrucțiunea urmată în cauză și interogatoriul contravenientului Ioan D. Șuțu, se constată, că aceasta, cu bună știință, a pus în consumațiune publică vin, conținând acid salicilic, fapt nepermis de „legea pentru repres. fraud. în prep. și comerțul băuturilor alcoolice“, ceea ce i-a atras din partea primei instanțe o pedeapsă de 25.000 lei, minimum amenzii prevăzută de art. 6 a cărei aplicațiune s'a făcut.

Având în vedere că, chestiunea asupra căreia tribunalul urmează a se pronunța și care a făcut obiectul divergenței din ședința dela 22 Noembrie 1929, este, dacă se pot aplica circumstanțele atenuante la contravențiunile prevăzute de sus citata lege.

Având în vedere că, în speța de față, este vorba de un delict contravențional.

Având în vedere că, atât „legea pentru repres. fraud. în viticultură“, cât și „regulamentul acestei legi“, nu cuprind nici o dispozițiune privitoare la aplicațiunea circumstanțelor atenuante.

Având în vedere că, art. 60 cod. penal, în ultimul său aliniat, are o redacțiune cu caracter de generalitate, când se referă la pedepsele ce pronunță legea, iar nu numai la cele prevăzute de codul penal.

Că, față cu acest caracter de generalitate al art. 60 c. p., nu se poate susține, că circumstanțele atenuante nu-și pot avea aplicațiunea la delictele contravenționale prevăzute de legile speciale, ci, din contră, judecătorii sunt autorizați și în aceste cazuri să facă aplicațiunea lor, dacă vor aprecia.

Că, atât timp cât printr'un text precis din legea specială nu se interzice judecătorilor aplicațiunea circumstanțelor atenuante, aceștia pot s'o facă proporționând pedeapsa cu gravitatea faptului și a împrejurărilor în cari a fost săvârșit.

Considerând că, neaplicarea circumstanțelor atenuante în asemenea cazuri, ar conduce la situațiuni stranii, pronunțându-se achitarea unde ar fi caz de condamnare iar simțul de echitate ar fi adânc jignit prin imposibilitatea de a se face o individualizare judiciară a pedepsei.

Considerând că, art. 84 din această lege prevede că: „un regulament de administrație publică va lămurii și desvolta dispozițiile prezentei legi și determina modul ei de aplicare“.

Deciziile și instrucțiunile ministerului pot arăta normele de aplicare a diferitelor dispozițiuni din această lege.

Considerând că deși art. 102 din „instrucțiunile privitoare la aplicarea acestei legi“ arată, că circumstanțele ușurătoare nu se admit, totuși față cu principiul că un regulament, o decizie sau o instrucție nu pot modifica dispozițiile unei legi ci numai le pot lămurii sau arăta normele de aplicare, după cum, de altfel, o spune și art. 84 din legea sus citată, aceste dispozițiuni din instrucțiuni, cari interzic aplicațiunea circumstanțelor atenuante, trebuie considerate ca inexistente și în consecință, tribunalul găsind că se poate face aplicațiunea lor.

Considerând că, pedeapsa dată apelantului contravenient este prea mare în raport cu gravitatea contravențiunii săvârșită, Tribunalul apreciind, face în cauză aplicațiunea art. 60 al. ult. cod. penal, care s'a citit de d-l prim-președinte în ședință publică cu următoarea cuprindere:

Art. 60 al. ult. cod. penal. — Dacă legea pronunță pedeapsa închisoarei sau aceea a amenzii și dacă, tribunalele corecționale vor constata circumstanțe atenuante, ele sunt autorizate, chiar, în caz de recidivă, a reduce pedeapsa închisoarei până la minimum de 15 zile și chiar mai jos, precum, asemenea și pedeapsa amenzii până la

minimum de lei 26 și chiar mai jos. — Tribunalele pot să substituie, în asemenea caz, închisoarei, amendă, fără, însă, să se poată coborî, în nici un caz, mai jos de simplă poliție.

Pentru aceste motive, admite în parte.

Semnați: *Const. Șt. Burada, T. R. Tănase.*

Opiniune,

Subscrisul sunt de părerea majorității în ceea ce privește culpabilitatea contravenientului, difer numai asupra chestiunii, dacă, în speță, se aplică sau nu art. 60 cod. penal?

Majoritatea admite și aplică art. 60 cod. penal, reducând pedeapsa la suma de lei 3000, menținând această soluție pe considerațiunea, că, întrucât, nici legea, nici regulamentul „pentru represiunea fraudelor în prepararea și comerțul băuturilor alcoolice”, nu opresc tribunalul să facă aplicațiunea textului art. 60 c. p.

Sunt de părere că, nu se poate aplica art. 60 c. pen., pentru următoarele considerațiuni:

Art. 84 din lege, al. 2, autoriză ministerul, ca, prin deciziuni și instrucțiuni să arate normele de aplicare ale diverselor dispozițiuni din lege.

În puterea acestui text, ministerul, prin instrucțiunile privitoare la aplicarea legii, în art. 102, arătând procedura de judecată în această materie, precizează prin al. 5, că, „circumstanțe ușurătoare nu se admit”. Față cu acest text categoric, care face corp cu legea și pe care întru nimic nu o modifică, ci numai o desvoltă, găsește că aplicațiunea art. 60 c. pen. nu-și poate avea locul și în consecință, apelul urmează să fie respins.

Semnat: *Th. Copoiu*, prim-președinte.

JURISPRUDENȚA STREINĂ

CĂI FERATE. — Bagaje. — Perderea lor. — Răspundere. — Piese de comptabilitate a unei societăți în lichidare.

Nici o dispozițiune a tarifului de transport sau regulamentară nu obligă pe călători să formuleze o declarațiune prin care să facă cunoscut, fie conținutul bagajelor, fie profesiunea și scopul călătoriei lor.

O companie de drum de fer poate deci fi condamnată a plăti călătorului despăgubiri din cauza pierderii unui pachet înregistrat ca bagaj și conținând piese de comptabilitate relative la lichidarea unei Societăți de care călătorul era însărcinat.

(*Cass. Ch. Req.* 11 juin 1928. *Réc. des Sommaires de la Jur. Française* 1928 No. 8, 9, 10 pag. 707 după *Semaine Juridique* 19 juillet 1928).

Observațiune. — La noi Regulamentul de Transport al C. F. R. în aplicație azi prevede în par. 34 p. 1, că, pentru bagajele predate, calea ferată răspunde conform prescripțiunilor în vigoare pentru expedierea mărfurilor (partea VI), întrucât nu sunt aplicabile la transportul bagajelor

și întrucât nu rezultă derogățiuni dela dispozițiunile p. III; de asemenea la p. 2, al aceleiaș paragraf se arată precis, că, de lipsa bagajelor, calea ferată nu răspunde, dacă eliberarea nu se cere la stațiunea de destinațiune până în opt zile dela sosirea trenului (par. 35). Cum vedem, dispozițiunile regulamentare constituie din partea Direcțiunii C. F., o obligațiune de a transporta în anumite condițiuni și deci urmează că transportul se face în baza unui contract, caz în care, imediat ce una din obligațiunile impuse părții, nu este executată, responsabilitatea apare drept sancțiune a acestei nerespectări și se rezolvă în virtutea însăși a acestui contract.

Responsabilitatea C. F. pentru accidente de cale ferată, survenite la bagajele predate, deși n'a avut cunoștință de conținutul lor, nu poate fi decât tot contractuală întrucât nepermițând călătorului a le lua cu el în vagon din cauza mărimii lor ori din cauză că ar fi prejudiciabile prin natura lor, exemplu obiectele incendiabile (par. 29). Direcțiunea obligând pe călător a i le preda, se obligă a i le transporta la destinațiune.

S'a decis însă că, potrivit art. 78 Reg. de transport al C. F. R., pentru obiectele cari sunt admise numai condițional la transport, în ipoteza când ele ar fi predate cu o declarație neexactă sau dacă predătorul n'a îndeplinit măsurile de siguranță prescrise pentru ele, C. F., este degajată de orice răspundere ce rezultă din contractul de transport. (*C. Apel Buc. S. III.* Dec. 14 din 28 Ian. 1928; *Jur. Gen.* 619 din 1928 pag. 411). *Trib. Ilfov S. I com.*, a făcut o justă diferențiere între culpa contractuală din partea Direcțiunii C. F. pentru pierderea bagajelor predate cu recipisă întemeiată pe dispozițiunile art. 1475 cod. civ. și 425 cod. com. și culpa delictuală a aceleiași Direcțiuni pentru bagajele de mână luate de călător cu el, în vagon, sub directa lui priveghere întemeiată pe art. 998 și urm. cod. civ. și a hotărât că dovada cazului fortuit sau a forței majore care suprimă responsabilitatea contractuală a cărașului incumbă acestuia (art. 425 cod. com.), pe când neglijența sau culpa care naște responsabilitatea delictuală a cărașului, călătorul păgubit trebuie s'o dovedească.

(*Trib. Ilfov S. I com.* Sent. 524 din 11 Mai 1926, *Jur. Gen.* 862 din 1928 pag. 571).

D. Cotrutz

BIBLIOGRAFIE

A apărut: **Manualul curților cu jurați întocmit de Const. G. Rădescu** Președintele Inaltei Curți de Casație și Justiție Secțiunea II. În colaborare cu *N. Pavelescu* Consilier de Curte de Apel, asistent la Inalta Curte de Casație și Justiție.

Cuprinsul: Art. 246—403 proc. penală, cu jurisprudența la zi a Inaltei Curți de Casație și Justiție, Secția II, cu trimiteri la doctrina și jurisprudența franceză. — Regulamentul Curților cu jurați. — Tabloul de audiență, formulare de chestiuni, procesul verbal de audiență, procesul verbal dresat de Greșier conform art. 284 p. penală și cuprinsul deciziei Curții. — Textele cari reglementează Procedura înaintea Curților cu jurați în Bucovina.

Prețul lei 400